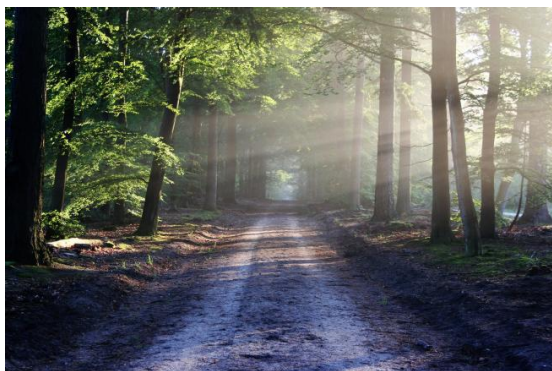

Lectorium rosicrucianum
Međunarodna škola zlatnog ružina križa

Staza

Pogledah u dubinu zemlje
i u visine neba.
I sve je bilo puno gibanja:
Rađanje vatre, sjaj zvijezda,
gašenje vulkana.

Osvrnuo sam se oko sebe,
i sve je bilo puno gibanja:

Ljudi grade, osvajaju vrhunce
propadaju u sili rata.

Osvrnuo sam se prema sebi,
istražio nemirno kretanje:
Rađanje vatrenih žudnji,
kule u zraku
i nestajanje u suzama.

Vidio sam patnje ljudi i upitah:
“Što trebaminiti?”
Jedan šapat doprije do moga uha:
“Budi stepenište koje seže
od zemlje do neba,
po kojem mogu koraćati ka svjetlu.”
Ipak moje srce ne bijaše mirno,
i ja upitah ponovo:
“Što trebaminiti?”

I opet doprije šapat do moga uha:
“Budi most, koji spaja obalu s obalom,
tako da budu nošeni
preko divljih voda.”
Ali moj razum ne bijaše miran
i ja upitah još jednom:
“Što trebaminiti?”

Odgovor ne dođaje
ni iz visine, ni iz dubine,
ne od drugih, niti od mene.

Prostor je ostao bez riječi.
Moranje se raspršilo u tihi susret.
Nisam mogao ništainiti
do u samozaboravu
staza samom sebi biti.

Source:

<https://www.lectoriumrosicrucianum.hr/hr/artikel/staza>